

Warszawa, 1 lipca 2014 r.

DDR-II-0700-9/1/14
DDR/1083/14

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 11 czerwca 2014 r., znak: BPS/043-55-2392/14 dotyczące zagadnienia bezpłatnego dostępu do informacji gospodarczych na swój temat nie częściej niż raz na 6 miesięcy i związanej z tym kwestii pobierania przez niektóre biura informacji gospodarczej opłaty za przekazanie takiej informacji w formie korespondencji listowej, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą” każdy ma prawo dostępu do dotyczących go informacji gospodarczych przechowywanych przez biuro, przekazanych zgodnie z art. 14-18. Dostęp w zakresie informacji gospodarczych dotyczących dłużników będących konsumentami jest bezpłatny, jeżeli następuje nie częściej niż raz na 6 miesięcy. W pozostałych przypadkach dostęp podlega opłacie, zgodnie z obowiązującym w biurze cennikiem, nie wyższej niż 0,5 % minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Powyższa regulacja stanowi lex specialis wobec normy art. 32 ust. 5¹ ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.).

¹ Ustawa o ochronie danych osobowych nie zastrzega, iż udzielenie informacji musi zawsze mieć całkowicie nieodpłatny charakter; ewentualna odpłatność nie może jednak mieć nadmiernego charakteru, nie powinna być

Biura realizują obowiązek bezpłatnego dostępu do „danych na swój temat” w dwóch formach, tj. w formie elektronicznej i bezpośrednio w siedzibie biura.

Jeżeli chodzi o kwestię odpłatności za możliwość dostępu do powyższych danych to należy wskazać na wyrok Trybunału Sprawiedliwości (TS) w sprawie C-486/12².

W orzeczeniu trybunał dokonał wykładni art. 12 dyrektywy 95/46/WE³ w zakresie warunków wykonywania prawa dostępu do swoich danych i kwestii pobierania opłat z tego tytułu (przepis ten jest implementowany w art. 32 ust. 1 – 5 ustawy o ochronie danych osobowych).

Podlegająca ocenie Trybunału Sprawiedliwości norma art. 12 lit. a dyrektywy 95/46 przewiduje, że:

„Państwa członkowskie zapewniają każdej osobie, której dane dotyczą, prawo do uzyskania od administratora danych bez ograniczeń, w odpowiednich odstępach czasu oraz bez nadmiernego opóźnienia lub kosztów:

- potwierdzenia, czy dotyczące jej dane są przetwarzane oraz co najmniej informacji o celach przetwarzania danych, kategoriach danych oraz odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są ujawniane;
- wyrażonej w zrozumiałej formie informacji o danych przechodzących przetwarzanie oraz posiadanych informacji o ich źródłach,(...)”.

Trybunał Sprawiedliwości orzekł że:

- „artykuł 12 lit. a) dyrektywy 95/46/WE powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on poborowi opłaty przy okazji udzielania informacji o danych o charakterze osobowym”;
- „artykuł 12 lit. a) dyrektywy 95/46 powinien być interpretowany w taki sposób, aby zagwarantować, iż opłata pobierana przy okazji wykonania prawa dostępu do danych

źródłem dochodów dla administratora, ewentualnie może pokrywać niezbędne koszty związane z wypełnianiem obowiązków informacyjnych

² Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2013 r., (Dz. Urz. UE z 14.02.2014, 2014 /C45/23)

³ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz. Urz. WE L 281 z 23.11.1995, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 15, str. 355).

o charakterze osobowym nie będzie nadmierna w rozumieniu tego przepisu, tj. jej kwota nie będzie przekraczała kosztu poinformowania o tych danych.”.

Stosownie do interpretacji Trybunału, nie zabrania się pobierania opłat przy dostępie do danych. Biura informacji gospodarczej zapewniają dostęp do danych na swój temat na trzy sposoby, tzn. w formie elektronicznej, korespondencyjnej i w siedzibie biura. Uzyskanie „informacji o sobie” w siedzibie biura oraz w formie elektronicznej jest bezpłatne, co wypełnia dyspozycje ustawy. Z kolei, opłata pobierana jest za uzyskanie informacji w formie korespondencyjnej, tj. np. za pośrednictwem operatorów pocztowych, co należy uznać za praktykę uprawnioną w świetle ustawy o ochronie danych osobowych.

Dodatkowo należy zauważyć, że obowiązujące brzmienie przepisu nie wskazuje na formę w jakiej należy udzielić informacji. Dlatego rozszerzone rozumienie tej normy, zgodnie z którym każda forma udostępniania powinna być wolna od wszelkich opłat, pokrywających udzielenie informacji, mogłoby skutkować ograniczeniem dostępu tylko do tych form, które niosą za sobą najniższe skutki finansowe dla biur. Efekt takiej interpretacji byłby mniej korzystny od stosowanej praktyki zwrotu kosztów przy niektórych formach.

2 y u e r e m s s e c h u b
MINISTER
z up. *w s t h y*
Mariusz Haladaj
PODSEKRETARZ STANU

